

кало нагоре, срещу течението. По-после му попаднал един як клон, откършен от бурята, и то го използвало, за да тласка лодката срещу течението. Най-после забележило, че лодката му може сжщо така да се движи, ако размахва и двете си ръце във водата.

Момчето обрязвало всеки ден своята лодка, за да изглежда винаги нова. После то си направило дървена лопатка и това било първото гребло. То се радвало твърде много на лодката си и с нея возело своето сестриче, возело и всяко сжседче, което им идвало на гости.

III

Този приятен живот не продължил дълго време. Една нощ родителите на момчето били разбудени от виковете и тръбене, които се зачували отдалеч. Те излезли извън. И зачули ужасни виковете, от които треперял въздухът. Далече, отвъд нивата, видели кржвно-червено сияние. Разбрали бащата и майката, че това са лоши хора, които нападнали техните сжседи и изгорили колибите им. Бързо те събудили децата си.

„Бързо ставайте: неприятели са дошли. Да се скрием в гората!“

Но било късно. Щом излезли из колибата си, видели, че през нивата препускали четирма конници и размахвали своите копия, които се виждали много добре на огненото сияние.

Не могло и да се помисли вече за бягане. В един миг цялото семейство било заобиколено от тях, а след това им вързали примки около шиите и ги повлекли след себе си. И когато пленниците не могли да вървят бързо, конниците дърпали вързата, и те трябвало да бързат, ако не искали да бъдат задушени.

Момчето проливало горчиви сълзи, като гледало, как родителите и сестричето му се мъчели след конниците и как от лицата им капел пот като град. Но то не могло да им помогне: само то трябвало да тича след своя конник, защото той го биел често по гърба.

За щастие, те пристигнали на сборището, дето били и другите зли хора. Те били изгорили всички колиби наоколо, и от жителите им едни убили, а други пленили.

Пленените мъже, жени и деца били навързани наедно, за да не може някой от тях да побегне, и заобиколени от конници, били подкарани.

Те трябвало да пътуват цяла нощ и цял ден, не им било дадено нищо да ядат — напротив били бити и ругани.

Пленниците пътували и на следния ден и най-после пристигнали в страната, където били построени колибите на тяхните мъчителы. Там пленниците били споделени. На всяка колиба бил даден по един пленник и той бил задължен да върши всичко, каквото му се заповядвало.

Тъй момчето Водна Стрела било отделено от родителите и сестричето си. То не могло вече да се вози на лодката си, да бере из нивата сини и червени цветя, да се наслаждава от чу-